

THRILLER z prostředí,
kde se moc střetává
s medicínou.

Prezidentské **KONZILIUM**

JOSEF VESELKA

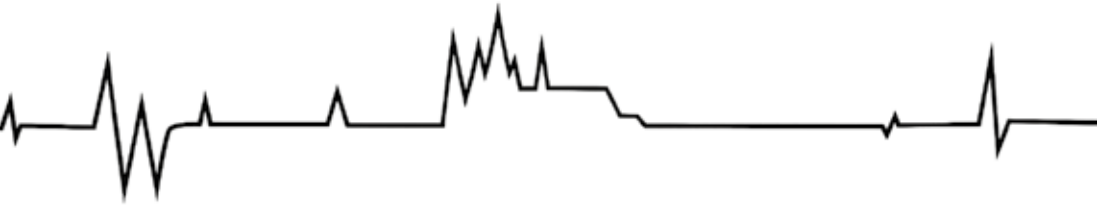

Copyright © (Josef) Veselka, 2026
Copyright © Grada Publishing, a. s., 2026
Cover design © Martina Bártová, 2026
Všechna práva vyhrazena.

ISBN 978-80-271-3679-7

THRILLER z prostředí,
kde se moc střetává
s medicínou.

Prezidentské **KONZILIUM**

JOSEF VESELKA

Lidské konání určují tři hlavní motivace:
moc, peníze a sex.

Prolog

Byl to okamžik, který se dá odložit jen na pár vteřin. K ústí levé věnčité tepny mám zavedený katetr. Pacient je v tuto chvíli stabilní, ale já vím, že stačí malý pohyb, pouhé stlačení pístu stříkačky, a všechno bude jinak.

V místnosti je ticho. Jen přístroje pípají v pravidelném rytmu pacientova srdce. Dívám se na monitor – kontrastní látka plní řečiště levé věnčité tepny. Její těsné zúžení dává dobré vysvětlení, proč by pacient mohl náhle zemřít. Nebylo by na tom nic neobvyklého.

Jsem připravený. Do jeho srdce mohu dostat cokoliv. Lék, kontrastní látku... anebo vzduch. Pár mililitrů by stačilo. Následovala by okamžitá ischemie a poté srdeční zástava a s ní smrt.

Jsem si jistý – nikdo by nic nepoznal. Byla by to dokonalá vražda.

Přesto váhám. Nezaslouží si žít, ale...

DEN PRVNÍ

Kapitola 1

Uvědomil si, že takovou krasavici ve svém bytě nikdy neměl. Možná tak ještě ve svých představách, ale reálně to nepřipadalo v úvahu. Jak na ni hleděl, přítomnost mu začala unikat mezi prsty a on se zasnul.

Ta žena ho zjevně obdivuje a jeho kulaté břicho jí prý nevadí. Naopak, tak často ho dnes v noci laskala a svírala, až z něj dostala veškerou jeho mužnou sílu. A pořád neměla dost, pořád chtěla víc a víc.

Teď se mu dívá přímo do očí a usmívá se. Chápe ho, rozumí mu. Chvillemi říká banality, jindy se zamračí a stěžuje si na poměry i na malé lidi bez rozhledu. A také na svého mafiánského manžela. Už to zná a ví, že po takových drobných stížnostech přijde vždy s nějakým řešením nebo aspoň návrhem či přáním, jichž by byl hřích se neujmout. A proč by také ne. Je ve středním věku, má spoustu sil, známostí i zkušeností a umí měnit osudy lidí. Pokud se k něčemu rozhodne, pak ho jen těžko něco zastaví.

Dnes v noci mu zašeptala: *„Osud události je zpečetěn už ve chvíli, kdy se ve tvé hlavě zrodí, ty můj direktůrku.“* Nikdy by to nedokázal formulovat tak přesně a s takovou elegancí jako ona.

A kdo je vlastně *ona*? Jsou přibližně stejně staří, také má spoustu zkušeností a je pracovitá i cílevědomá jako on. Vážně,

jeden druhému se opravdu podobají. Samozřejmě s tím nepatrným rozdílem, že ona je štíhlá a fyzicky nesmírně přitažlivá. A... je mnohem chytřejší než on, to musí uznat. Vsadil by se, že ve škole bývala premiantkou třídy, což se o něm nikdy říct nedalo.

Krásná, chytrá a také prý zamilovaná. Nevydržel nával vlastních emocí a objal ji. Je to bezpečné, uvědomil si okamžitě. Byli v jeho bytě, byli *spolu* a snídali.

Kráska se usmála: „Kéž by se tohle už nikdy nezměnilo.“

„Neboj, miláčku. Všechno je na nejlepší cestě.“

„Víš, někdy bývám...“ zarazila se a hledala správný výraz, „úplně zoufalá.“

Pohládl ji po tváři a pak ji políbil na ústa. Původně víc nechtěl, ale nemohl to vydržet. Měla měkké rty a jazyk, který důvěrně znal. Bože, tak nádhernou, chytrou a žádostivou ženu ještě nikdy neviděl. Přitáhl ji k sobě a vášnivě ji líbal.

Mezi polibky vzrušeně šeptal: „Neměj obavy, mám to v rukou a ty budeš úplně mimo.“

„Jen aby,“ zapochybovala a na vteřinu jí po obličejí přejel mrak starostí.

Přestal s líbáním. „Slibuju,“ řekl důrazně. Nikdy necítil něco tak silného. Jeho životem byly až doteď peníze, honba za úspěchem a mocí. Ona v něm probudila jeho jiné já.

Žena na něj zblízka pohlédla a náhle použila věčný tón, jenž se do romantiky jejich společného rána nehodil. „Neboj se. Tratit na tom taky nebudeš. Dostaneš se až nahoru, na vrchol pyramidy. Budeš tam, kde jsi nikdy nebyl. Za to ti ručím.“

Věřil tomu. Byl na cestě do ráje, v němž ona žije už léta.

Kapitola 2 (Josef)

Nevím, co jiného bych dělal, kdybych nebyl doktor. Nebo vlastně ne doktor, ale kardiolog. To je přesnější označení toho, co mi v posledních dvaceti letech vyplňuje většinu života. Dává mi to smysl a stalo se to nejen způsobem mé obživy, ale i největší zábavou, kterou mám.

Ráno jsem se zastavil na oddělení. Chodím tam denně, abych si osobně vyšetřil pacienty, u kterých nevíme, co s nimi máme dělat, anebo ty, jež budu někdy později sám ošetřovat. Vždycky je lepší znát je aspoň trochu. Takové to představování na sále, s maskou na obličej, z něhož na pacienta vykukují pouze oči za skly brýlí, to není nic příjemného ani pro doktora, ani pro pacienta.

Tentokrát jsem ale měl cíl předem pevně dán. Na oddělení ležel můj strejda. Jirka se jmenuje a je to jediný příbuzný ve starší generaci, který mi zbyl. Osmdesátiletý chlap jako hora, který za mnou přijel až z malé moravské vesnice. Hned v první minutě setkání mi sdělil, že už není schopen ujít dál než před chalupu, funí jako sentinel a nohy má oteklé tak, že se nevejdou do bot.

Bohužel měl pravdu. Tkaničky na botách měl skutečně rozvázané, a když jsem mu nadzvedl dolní okraj kalhot, uviděl jsem důvod. Do jeho kyprých holení a lýtek bylo možné zabořit prst, po jehož dotyku zůstával v kůži a podkoží hluboký důlek. Takové otoky dělává selhávající srdce. Starosti mi to tedy dělalo hned od začátku.

Zaťukal jsem na dveře jeho pokoje a vešel. Ležel na dvoulůžáku, ale byl tam sám. Sestry mi tím chtěly dát najevo, že vědí, že je to ten „ode mne“.

„Ahoj, strejdo, jak se ti u nás spalo?“ volal jsem hned ode dveří a byl jsem zvědavý na jeho reakci. Podle ní většinou hned poznám, jakou má pacient náladu, jak se mu dýchá nebo zda nemá bolesti. V první větě řekne pacient obvykle víc než v těch následujících. Jen si toho musí být lékař vědom a dobře poslouchat.

„Ahoj, Pepo. S dechem je to lepší, ale celou noc jsem chodil čůrat. Byl jsem snad desetkrát.“ Nestěžoval si, jen komentoval a já se mohl uklidnit. Se strejdou coby pacientem to půjde.

„To, že chodíš močit celou noc, je pro nás dobrá zpráva. Tím se zbavuješ otoků a bude se ti líp dýchat,“ řekl jsem optimisticky a pomyslel si přitom, že mu říkám jen tu lepší polovinu celé informace. Ta by správně měla znít tak, že jeho srdce jen s velkými obtížemi bojuje se zúženou aortální chlopní. Až ji vyměníme a naimplantujeme tam novou, tak se to zlepší. Aspoň doufám. Vyčerpané srdce se po výměně chlopně někdy dohromady dá, ale jindy se bohužel zjistí, že jsme výkon provedli příliš pozdě. Předem to ale člověk s jistotou nikdy neví. K výsledku se dobere až bojem na sále.

Snažil jsem se ho uklidnit: „Den nebo dva tě budeme takhle vysušovat a pak ti dáme novou chlopeň. Když půjde všechno dobře, za týden jsi doma a všechno bude zase dobrý.“

Držel jsem jeho dlaň se suchou a mozolnatou kůží. Když jsem řekl poslední větu, uchopil mě i za druhou ruku. Já držel jeho a on mne. Takový zvláštní projev vzájemné mužské náklonnosti to byl.

„Věřím ti,“ řekl vážně.

Kapitola 3 (Josef)

„Ahoj.“

„Čau.“

„Jdeš tam taky?“

„Jo,“ přikývl jsem a dál jsem se soustředil na schody pod svýma nohama.

Stoupali jsme s kolegou Romanem – celým jménem je to Roman Čachr – krok po kroku po nemocničním schodišti. Dva kolegové a také tak trochu kamarádi, co se znají léta. V osmnácti jsme se v prvním ročníku studia medicíny potkali poprvé a pak už se naše osudy proplétaly tak dokonale, že nyní pracujeme v jedné pražské nemocnici.

Dalo by se říct, že jsme to stran pracovní kariéry dotáhli oba daleko. Já jsem primářem, protože řídím kardiologické oddělení, a on profesorem a současně šéfem pneumologické kliniky – to je tam, kde se starají o plíce. A pokud byste nevěděli, jaký rozdíl je mezi klinikou a oddělením, tak na klinice by se mělo nejen léčit, ale měli by se tam učit také medicí a dělat výzkum. Kdežto oddělení by mělo sloužit pouze pro léčbu pacientů. Prestiž mého pracoviště je tedy menší, ale to je způsobeno také tím, že se ve své práci soustředím víc na pacienty než na dělání akademické kariéry.

S Romanem nás nejvíc spojují podobné zážitky, zkušenosti i starosti. Práce ve velké nemocnici se řídí jistými korporátními pravidly a ta fungují stejně, ať už je člověk kardiologem, pneumologem, anebo chirurgem. Kdo ta pravidla zná a respektuje, ten přežije. A zatím jsme tady přežili oba. On lépe, protože je přizpůsobivější. Já hůře, a proto o mně tvrdí, že jsem *solitér*. Jednoho takového prý nemocnice ještě unese. Pokud by jich ale

mělo být víc, pak se buď zreformuje, anebo bude nutné všechny solitéry propustit.

Dorazili jsme do druhého patra a já krátce pohlédl na mohutnou postavu svého kamaráda, na níž z profilu vynikaly břicho dmoucí se zpod rozepnutého pláště, holá lebka a téměř neviditelný krk, což by mělo být to zúžené místo spojující hlavu a trup. Ruce i nohy měl hubené, takže suma sumárum mi připomínal pohádkovou postavičku chodícího sudu s tenkými končetinami.

„Se mi zdá, že jsi trochu dušnej, Romane,“ konstatoval jsem naoko bodře, ale ve skutečnosti spíš starostlivě.

Ušklíbl se. „Hovno dušnej. Jsem tlustej.“ Hned poté se plaše rozhlédl, protože si uvědomil, že by ho někdo mohl slyšet.

„Dobrý, buď v klidu,“ zašeptal jsem a přátelsky jsem ho poplácal po zádech.

Roman přešel mé gesto bez komentáře a pohybem hlavy ukázal kamsi před sebe: „Koukej.“

Na konci chodby stálo několik lidí, po zemi se kolem nich plazily dráty a kabely, o ramena mladých mužů byly opřené televizní kamery a v rukou žen byly připraveny mikrofony. Uprostřed mumraje stála vysoká a téměř stejně široká postava ředitele našeho špitálu, jenž právě poskytoval rozhovor dvěma redaktorkám.

Byl na ně zvláštní pohled. Obrovitá postava manažerského tlustoča s harémem kolem sebe a eunuchy v uctivé vzdálenosti, napadlo mě. Kolik takových znám ze své ambulance...

Zpomalili jsme. Nechtělo se nám tam. Jenže ono je to těžké – pro každého doktora je čest stát se členem lékařského konzilia prezidenta vlastní země. Je to pořádné ocenění, to je jasné. Ale také zodpovědnost. Rozhodně bych nechtěl být tím, na koho se jednou bude vzpomínat, že prezidentovi ublížil, dával mu špatné rady, anebo se dokonce podílel na tom nejhorším. Ano, na tom, že prezident zemřel a on při tom asistoval.

„Ahoj,“ pozdravil jsem s formálním úsměvem směřujícím k řediteli.

To samé udělal i Roman. Ačkoliv, ne tak úplně. Zatvářil se totiž tak servilně, až jsem se zastyděl, že právě s tímhle člověkem jsem přišel.

Jsou to ty jeho neupřímné ksichty, které znám už od mládí. Pokud byste mu dali šanci promluvit, pak by svůj pokrytecky ponížený výraz doplnil nezastavitelnou záplavou slov, z níž byste měli pochopit, že jste skvělí a jedineční a on vás prostě ohromně žere. Kdo s ním tuto hru hraje, může být na konci dne nepříjemně překvapen.

„Čau,“ vykřikl ředitel, zvedl ruku k rádoby boдрému pozdravu, a dokonce nám i zamával.

Obě ženy s mikrofony na nás upřely svůj pohled, ale protože nás ředitel nepředstavil a pokračoval v jakémsi nepochybně duchaplném výkladu, okamžitě své namalované oči stočily zpátky k němu, aby jim neuniklo *ani slovíčko*. Zajímavé na tom bylo, že při otáčení hlavami nepřestávaly přikyvovat tomu, co od našeho bosse slyšely.

„Ty vole,“ utrousil Roman. „Tady to bude hustý.“

Znovu nasadil servilní úsměv, mající vyjadřovat jistou kombinaci akademické plachosti s nekonečnou vlídností, a promýkl se kolem mediální skupinky zabírající téměř celou šířku chodby.

Zaklepal jsem na dveře sekretariátu ředitele nemocnice a vešli jsme dovnitř. Zpoza nejmodernějšího a zřejmě i nejdražšího stolu v celém špitále nás uvítal zářivý úsměv asistentky Moniky. Je jí asi kolem třiceti, možná trochu víc. Má přes metr osmdesát, vysportovanou postavu, vyzývavé rudé rty a nejzářivější bílé zuby, jaké jsem kdy viděl. Roman se opakovaně zmínil, že si je prý čistí pětkrát denně po deseti minutách. A když jsem se ho kdysi

zeptal, jak to ví, pokrčil rameny a tajemně se zasmál. Z toho gesta mi mělo dojít, že Monika patří mezi ženy, které Roman poznal „zevnitř“, jak on říká. Často jsem přemýšlel, proč všechny ty ženské po nemocnici vlastně prohání, a nepřišel jsem na nic lepšího, než že se tím snaží překonat svou vnitřní nejistotu.

„Dobrý den,“ pozdravil jsem formálně. Roman se přidal: „Čau, Mony.“

„Dobrý den,“ odpověděla Monika sice směrem ke mně, ale dívala se přitom na Romana. Pak otevřela ústa orámovaná výraznou rtěnkou a ukázala sněhobílé zuby. Na vteřinu se špičkou jazyka dotkla horního rtu a to přechodné a jen zlomek vteřiny trvající gesto přilétlo v jednoznačné podobě až k Romanovi. Pochopil.

„Mony, dneska tu jsme kvůli vážným věcem,“ poslal jí zdánlivě káravý vzkaz. Rozuměl, ocenil, ale zároveň, aspoň na určitou dobu, odmítl.

„Moniko, prosím vás, kde se to bude odehrávat?“ zeptal jsem se skoro úředním tónem, abych navodil pracovní atmosféru.

Dříve než stačila odpovědět, všiml jsem si na dveřích zasedačky nápisu KONZILIUM.

„Máte to vedle. Dáte si něco?“

Roman se podrbal na temeni hlavy. „Já si dám kafe. Ale dneska už bude třetí. Tak si dej záležet, aby bylo to nejlepší.“

„Neměj obavu,“ odvětila Monika a při těch slovech se zvedla. Teprve nyní bylo možné ocenit její senzační postavu a sukni končící někde v polovině stehén. „Bude nejlepší. Jako vždycky.“

„Tak to je ovšem síla,“ přeměřil si ji Roman a významně se na mě podíval. Ten pohled měl znamenat: Podívej se, co všechno můžu mít!

Nereagoval jsem, protože jsem se nechtěl rozptylovat. Právě nyní se blížil okamžik, v němž se ze dvou kamarádů změním

ve zkušené doktory, jejichž koncentrace se stoprocentně upne k jedinému cíli a tím bude zdravotní stav nejznámějšího člověka naší země.

„A vy, pane primáři? Co si dáte vy?“

„Minerálku.“

„Tak tu si můžete nalít uvnitř,“ odpověděla lhostejným tónem.

Nedočkově jsem se vydal ke dveřím zasedačky. Byl to okamžik, v němž jsem se ocitl v kruhu vyvolených, kterým se dostalo té nejvyšší cti, jakou si doktor umí představit.

Škoda, že mě v této společnosti nemůžou vidět naši. Byli by na mně pyšní.

Kapitola 4

Na dveřích byla přilepená cedule s nicneříkajícím názvem OD-
DĚLENÍ a pod ní se drobným písmem velikosti 8, pro většinu starších lidí tedy nečitelným, choulila zkratka VIP, tedy „velmi významná osoba“. V nemocnici se takový člověk označuje různě – někdy jako vipák, protekce, kulich, jindy jako „ten, však víte, koho myslím“. Tím je řečeno vše.

V naší zemi jsme si všichni rovni, ale snad už od narození umí každý z nás dodat i druhou polovinu té věty – někteří jsme si prostě rovnější. To znamená, že lepší službu si zaplatit nemůžeme, protože žádná velká nemocnice nepatří soukromníkovi, ale... Ti od přírody chytří tuhle nepříjemnou situaci dávno vyřešili. Státní nemocnice řídí lidé, kteří zařídí, že se v nich mohou na správných a běžných lidem nedostupných místech léčit ti, kteří oficiálně neexistují. A když neexistují, nemohou si nic dopláctet, nepředbíhají na čekacích listinách a nevybírají si

svou oblíbenou snídani ani ještě oblíbenější skleničku vína. Nic, prostě nic nemohou, protože jejich neexistence jim to nedovoluje, čímž je přirozeně zachována elementární spravedlnost, rovnost, ústavnost a oficiálně také úcta ke každému občanovi naší země.

To byl krátký exkurz do neexistujícího světa, do něhož jsme však právě vstoupili. První, čeho si v něm všimnete, je koberec místo nemocničního PVC a také tlumené nažloutlé osvětlení namísto tradičního agresivního světla špitálních zářivek.

Ale ještě dříve se sem člověk musí nějak dostat a k tomu slouží zvláštní brána – tedy vlastně obyčejné dveře. Z vnější strany jsou neúhledné, nemocniční, ale zevnitř jsou obloženy dubovým dřevem a místo kliky mají malou zlatou kouli. Pyšně se leskne, jako kdyby na ni nikdo nikdy nesáhl. Žádný dotyk upocených lidských prstů nebo čmouha po uklízeččině hadru. Nic takového. Místo toho pyšně odráží tlumené polosvětlo a svému okolí dává punc luxusní pravosti.

O existenci VIP oddělení se prakticky nemluví. Možná někdy, tlumeně, po důkladném rozhlédnutí a s jistou dávkou konspirace a zvláštní důležitosti v hlase. Přístup totiž má jen pár vyvolených a ani většina šéfů klinik tu nikdy nebyla. Kdo se jednou dostane dovnitř, stává se členem neformálního spolku nebo spíš lóže bez názvu. Žádný seznam všech „připouštěných“ neexistuje, i když... Bez seznamu by nikdo nevěděl, kdo smí přijít na konzilium a s kým je pak možné „ty věci“ prodiskutovat.

Jsou to prostě „ty věci“ a „ty lidi“, jak se říká událostem a pacientům za kouzelnými dveřmi, kde končí svět známých pravidel a začíná svět, který mohou poznat pouze vyvolení.

Po chodbě VIP oddělení se pohybovala čtyřicetiletá sportovně vyhlížející sestra, kterou její kolegyně oslovují jménem

Irena, a vedle ní se v mírném předklonu, opřen o madlo zvláštní konstrukce opatřené čtyřmi kolečky, šoural na první pohled unavený muž. Vypadal na osmdesát, ale ve skutečnosti byl o jedenáct let mladší. Každou chvíli se zastavil a těžce oddychoval.

„Řeknu vám, sestřičko,“ vydechl a odmlčel se. Potřeboval dostat do plic víc vzduchu. „Řeknu vám, ta dušnost je čím dál horší. Někdy si říkám,“ znovu se odmlčel, aby se několikrát zhluboka nadechl a pak si odkašlal. „Někdy si říkám, že by bylo lepší na všechno se vykašlat a umřít.“

Muž se díval na Irenu, jež prsty jedné ruky kontrolovala stabilitu chodítka, a čekal na její odpověď. Žena se mu zdála nejen krásná, ale především plná života.

On býval také silný, energický, odhodlaný. Měl své cíle, záměry. Ale... všechno je náhle pryč. Dnes by byl rád, kdyby se v noci klidně vyspal, ráno se dobře vyprázdnil a pak se najedl. A také si dal šálek své oblíbené kávy. Mimochodem, tu mu dělají v kávovaru, který mu daroval kolumbijský prezident. Loni, ještě loni to bylo. Tehdy neměl ani tušení, že život může být tak krutý.

Byla to doba před stanovením *té diagnózy*. Býval to jiný vesmír, v němž stále někam běžel, a přitom si nikdy nepřipouštěl, že všechno jednou skončí. Nemohl vědět, že v pravé části hrudníku mu prý doutná nepřítel, který pomalu vystrkuje drápky, a nejen že roste, ale vysílá své posílčky i do okolí. To oni mají zajistit, že jednou ovládnou celé jeho tělo. Dokonce hrozí, že před závěrečnou bitvou mu zničí mysl, jež se zhroutí strachem z bolesti a smrti. Právě ztráta sebeúcty a důstojnosti ho děsila víc než samotný odchod ze světa. Vždyť co? Jednou člověk usne a už se neprobudí. Na tom nic není. Horší je to, co bude předcházet.

Na existenci posmrtného života nikdy nevěřil a lidé v kostelních lavicích mu připadali naivní. Ale teď, když se ten okamžik blížil, začal s ním jeho vlastní mozek hrát divnou hru – najednou se otázka posmrtného života nezdála tak zbytečná jako dřív.

Před jedním, pouhým jedním měsícem to bylo. Tehdy mu jeho manželka domluvila vyšetření v největší nemocnici v zemi a jakýsi profesor Čachr na plicní klinice se na něj nejprve podíval, pak ho nechal zrentgenovat, provedl mu bronchoskopii, doplnil CT vyšetření a nakonec se zatvářil vážně.

„Pane profesore, nesmíte mě děsit takovými pohledy,“ pokusil se tehdy o vtip a čekal, že se mu dostane uklidňující odpovědi. Ale nedočkal se. Lékař se pousmál a spustil vodopád slov, z něhož však vyplynulo, že název diagnózy zní *rakovina*. Tedy přesněji řečeno rakovina plic, což je nemoc vedoucí často k tomu nejhoršímu konci.

Hlas sestry ho vyrušil z přemýšlení. „Pane prezidente, žádné strachy. My vás postavíme na nohy a ještě se vrátíte na Hrad. To vám garantuju.“

Zastavil se a podíval se jí do očí. Tušil, že mu lže, ale chtěl se o tom ujistit. Jen málokdy se ve svém odhadu mýlil. Teď by se mýlit chtěl. Byl by rád, nejen rád, byl by přímo nadšený, kdyby sestra nelhala a jeho intuice by ho výjimečně zradila.

Pohlédl jí do očí, až ji tím přivedl do rozpaků. „Co? Řekla jsem něco špatně?“ zeptala se s obavou.

Ještě okamžik ji zkoumal. Namlouval si, že když jde o něj samotného, tak jeho odhad třeba nefunguje. Možná mu strach a deprese zakalily úsudek, o němž vždy tvrdil, že je výsledkem inteligence, logiky a kritického myšlení. Ano, takhle to říkával, a ještě při tom na prstech počítal do tří.

„Nic jste neřekla špatně, sestři. Jen se obávám, že mi lžete. Ten můj současný stav k tomu ostatně vyzývá, že?“

Smutně se ušklíbl a doufal, že sestra řekne něco, co ho uklidní. Cokoliv, nejraději milosrdnou lež. *Zalži!* chtělo se mu vykřiknout.

Místo toho slyšel: „Pane prezidente, já vás vždycky obdivovala. A moji rodiče taky.“

Povzdechla si. Ten posmutnělý zvuk, který právě vydala, byl přesně tím, co nechtěl slyšet. Mnohem raději by viděl její rozesmátou tvář a je dva sedící v nějaké útulné restauraci nebo kavárně nedaleko jeho sídla na Hradě. Jejího těla by se zmocnit nechtěl, na to už je příliš starý, ale rád by jí vyprávěl příhody o pracovních cestách a důležitých jednáních, která posunula svět o kousek doleva nebo doprava, o věcech, jimž by se divila, a úplně nakonec by se zasnila. Možná by si také povzdechla, ale znělo by to úplně jinak než před chvílí. Byl by v tom sentiment, romantika a zároveň zklamání, že nebyla součástí jeho světa a že tam nebyla s ním.

„Pane prezidente, víte, já udělám... teda my tady, úplně všichni, uděláme všechno, abyste se z toho dostal. A máme tu skvělý doktory. My jsme nejlepší, nebojte!“

„Hmm...“ Tentokrát si povzdechl on. Musí se z toho dostat, řekla tím svým neobratným způsobem. Ale to znamená, že jeho tělo by muselo ještě aspoň jednou nalézt tolik síly, aby se zmožlo na odpor.

„Tak uvidíme,“ uzavřel rozhovor tónem, který používal v práci při jednání s podřízenými, a rozešel se co nejrychleji směrem ke vzdálenějšímu konci chodby. Opíral se o chodítko a doufal, že svému tělu tím dá podnět, aby sebralo veškerou energii a začalo se bránit. Oni ho nezachrání. To on bude muset přesvědčit sám sebe, aby se souperi postavil na odpor. Celý život byl nekompromisním bojovníkem, ale teď mu nějak dochází štáva. Zmáhá ho to.

Doufal, že se od sestry aspoň na metr nebo dva vzdálí, že rychlost, s níž vyrazil vpřed, pro ni bude překvapením. Ukáže jí, kolik má ještě síly.

Místo toho však celou dobu cítil její ruku položenou na madlu chodítka a její starostlivý pohled. Raději se na ni už nepodívá. Přesně ví, co by z něj vyčetl. Bylo by tam leccos, ale hlavně milosrdenství.

Čeká ho nejspíš marný boj se smrtí a ona to ví.

Kapitola 5 (Josef)

Roman vešel do zasedačky a hned za ním jsem vstoupil i já. Okamžitě mne oslepilo prudké světlo přicházející z oken na druhé straně místnosti. Mají tím možná všechny ohromit a oslepit, napadlo mě. Ano, oslepit, aby pak neviděli, co se tu bude dít.

Okamžitě jsem sám sebe okřikl. Naše nemocnice stojí sice „za hovno“, jak říká Roman, ale ve skutečnosti to není pravda. Je to jeden z nejlepších špitálů v zemi, a když má pacient štěstí a sejde se u něj pár chytrých doktorů a sester, pak se tu můžou zachránit i nemocní, kteří by jinde nepřežili. Občas se to stává.

„Můžete se posadit třeba sem,“ navigoval mě přátelský hlas šéfky oddělení pro komunikaci, které by se v jiných špitálech říkalo mluvčí. U nás, v nemocnici Na kopci, to tak není, protože i mluvčí má svou sekretářku, dvě zástupkyně a ty mají další zástupkyně. Hlavním důvodem takové personální velkorysosti prý je, aby se o nemocnici dobře psalo.

Jsou jen dvě možnosti, jak říká ředitel: ať se o nás nepíše a nemluví, anebo ať se chválí. Nic mezi tím. A právě o to se sta-

rá celý aparát oddělení pro komunikaci. Vždycky jsem z toho měl dojem, že psaní dobrých zpráv je důležitější než jejich samotná existence. Čtenář prostě musí dostat právě ten obsah, který chceme.

Poděkoval jsem a posadil se na nejbližší židli u velkého obdélníkového stolu. Zaslechl jsem, jak vedle mne žuchlo těžké Romanovo tělo a nohy jeho židle lehce zaskřípaly. „Pěkná sebranka,“ zašeptal.

Měl pravdu. Proti mně seděl přednosta neurologie, vysportovaný chlápek s nesnesitelně vysokým a zženštilým hlasem, který mluvil vždy spisovně a... hloupě. Jo, znám ho už z dob studií a za tu dobu jsem ho nikdy neslyšel říct cokoliv chytrého. Jeho nejmilejší zábavou byl basketbal, mezi kamarády a známými se pokaždé snažil nezkazit žádnou legraci a jeho typickým nemocničním tématem byly moderní trendy v řízení zdravotnických kolektivů. Mám dojem, že o tom napsal i několik článků. V praxi to pak znamenalo, že si u něj každý mohl říkat a dělat, co chtěl. Kdykoliv jsem potřeboval radu nebo pomoc kolegů z jeho kliniky, zjistil jsem, že nikdo za nic nezodpovídá a o pacientech nic neví. To mu ale nevadilo. Od dětství si byl vědom svého nedostatečného nadání k duševní práci, a proto se zaměřil na to, aby byl mezi lidmi oblíbený. Poznal brzy, že žádná věda to vlastně není. Stačí souhlasit, usmívat se a znovu souhlasit. Když k tomu přidal i to svoje věčné pokyvování hlavou, ukázala se tato kombinace dostačující ke slušné akademické kariéře.

„Ahoj, Pavle,“ usmál se na něj Roman.

Pavel zvedl oči od mobilu, také se usmál, naklonil se přes stůl a potřásl si s Romanem rukou. „Rád tě vidím, Romane.“

Pohlédl také na mne, ale já zůstal sedět, a tak mě pozdravil jen gestem ruky. „Ahoj, Pepo.“